

ἀνασκελίζω (II) Λεξ. Δημητρ. ἀνασκελ-λίζω Μεγίστ. ἀνασκιλίζου Μακεδ. (Καταφύγ.) ἀνεσκελίζω Νάξ. ('Απύρανθ.) ἀνισκιλῶ Ἰμβρ.

Ἐκ τῆς προθ. ἀνὰ καὶ τοῦ ρ. σκελίζω.

Δι' ἐκτάσεως τῶν σκελῶν διέρχομαι ἄνωθ' ἑν τινος, διασκελίζω Ἰμβρ. Μακεδ. (Καταφύγ. Μεγίστ.) — Λεξ. Δημητρ.: *Εἶναι ἀπ' ὧς ἢ φράχ' εἰς κὶ δὲ δουρῶ νὰ δούνη ἀνισκιλίζου Ἰμβρ. Ἀνισκέλ' ξα τοῦ χαδάκ' αὐτόθ. Ἀνασκελισμένον εἶναι τὸ μωρὸ τὸ ἐν παίρνει ταπάνω του (πρόληψις) ὅτι κακὸν τὸ νὰ ἀνασκελίζη τις βρέφος ἢ τὰ ἐνδύματά του* Μεγίστ.

ἀνασκέλισμα τό, (I) Θήρ. Νάξ. ('Απύρανθ.) — Λεξ. Δημητρ. ἀνασκέλισμαν Πόντ. (Τραπ.) ἀνασκέλιγμαν Πόντ. (Τραπ. Χαλδ.)

Ἐκ τοῦ ρ. ἀνασκελίζω (I).

1) Πτώσις ἐπὶ τὴν ράχιν, ὑπτίασμα ἔνθ' ἄν.: *Μ' τ' ἀνασκέλισμα ποῦ τοῦ ἄνα χτύπησε εἰς τὸ κεφάλι* Λεξ. Δημητρ. Συνών. ἀνασκελῶμα 1. 2) Ἡ πρὸς τὰ πρόσω ἐξόγκωσις τοίχου, ἢ ροπή πρὸς κατάρρευσιν Νάξ. ('Απύρανθ.) Συνών. ἀνασκελῶμα 2.

ἀνασκέλισμα τό, (II) Λεξ. Δημητρ. ἀνασκελ-λισμα Μεγίστ. ἀνασκελ-λημα Μεγίστ.

Ἐκ τοῦ ρ. ἀνασκελίζω (II).

Ἡ δι' ἀνοικτῶν σκελῶν διάβασις ἄνωθ' ἑν τινος, διασκέλισμα ἔνθ' ἄν.: *Μὲ ἕνα ἀνασκέλισμα πέρασα ἀπὸ τὸν ἄλλον ὄχτο* Λεξ. Δημητρ.

ἀνάσκελος ἐπίθ. Κύθηρ. Πόντ. (Κερασ.) κ. ἄ. — Λεξ. Πρω. Δημητρ. ἀνάσκλους Δαρδαν. Ἰμβρ. ἀνάδκλους Μακεδ. (Βελβ.) ἀνάστσιλους Λέσβ. (Πάμφιλ. κ. ἄ.)

Ἐκ τοῦ ἐπιρρ. ἀνάσκελα. Ἡ λ. καὶ παρὰ Βλάχ.

1) Ὁ ἐπὶ τὰ νῶτα κείμενος, ὑπτιος Δαρδαν. Ἰμβρ. Κύθηρ. Λέσβ. (Πάμφιλ. κ. ἄ.) Πόντ. (Κερασ.) κ. ἄ. — Λεξ. Πρω. Δημητρ.: *Ἀνάσκελος ἤθελε νὰ πάρῃ θροφή* Κύθηρ. *Ἀνάσκελος κοιμᾶται* Λεξ. Δημητρ. *Ἐπισα ἀνάσκλους Ἰμβρ. Τσίτουμι ἀνάστσιλους Πάμφιλ. || Φρ. Κάθουμι ἀνάσκλους (εἶμαι ἄεργος) Δαρδαν. Κάνω τὸν ἀνάσκελο (κολυμβῶ ὑπτίως)* Λεξ. Δημητρ. || Γνωμ.

Ἀνάσκελο τὸ φεγγάρι, | ὁλόρθος ὁ γεμιτζῆς εἰς τ' ἀδάρι,

ὁλόρθο τὸ φεγγάρι, | δίπλα ὁ γεμιτζῆς εἰς τ' ἀδάρι

(τὸ ἀνάσκελο φεγγάρι προμηνύει τρικυμίαν, τὸ δὲ ὄρθιον εὐδίαν) Κύθηρ. 2) Ὁ ἀνηφορικός πῶς Μακεδ. (Βελβ.): *Τόπους ἀνάσκλους. Ἡ λ. καὶ ὡς τοπων. ὑπὸ τοὺς τύπους Ἀνάσκελη ἢ, Κάρκ. Ἀνάσκελες οἶ, Ἰκαρ. Ἀνάσκελο τό, Πελοπν. (Βασαρ.)*

* **ἀνασκέλου** ἐπίρρ. τανασκέλου Κεφαλλ.

Ἐκ τοῦ ἐπιρρ. ἀνάσκελα.

Ἐπτιώς: Φρ. Κάνω τανασκέλου (κολυμβῶ ὑπτίως). Συνών. ἰδ. ἐν λ. ἀνάσκελα.

ἀνασκελούρι τό, Ἄνδρ. ἀνασκελούρ' Μύκ.

Ἐκ τοῦ ἐπιρρ. ἀνάσκελα καὶ τῆς παραγωγικῆς καταλ. -ούρι.

Ἐπτιον κολύμβημα: Ὁ δεῖνα κἀν' ἀνασκελούρ'.

ἀνασκελῶμα τό, Ἡπ. — Λεξ. Αἰν. Δημητρ. ἀνασκέλουμα Στερελλ. (Αἰτωλ.) ἀνασκέλωμαν Πόντ. (Κερασ. Χαλδ.) ἀνεσκελῶμα Νάξ. ('Απύρανθ.)

Ἐκ τοῦ ρ. ἀνασκελῶνω.

1) Πτώσις ἐπὶ τὰ νῶτα, ὑπτίασμα Ἡπ. Πόντ. (Κερασ. Χαλδ.) Στερελλ. (Αἰτωλ.) — Λεξ. Αἰν. Δημητρ. Συνών.

ἀνασκέλισμα (I) 1. 2) Ἡ ἐξόγκωσις τμήματός τινος τοίχου καὶ ἢ πρὸς κατάρρευσιν ροπή τοῦ Νάξ. ('Απύρανθ.) Συνών. ἀνασκέλισμα (I) 2.

ἀνασκελῶνω σύνηθ. ἀναδκελῶνω Πόντ. (Κερασ. Κοτύωρ. Τραπ. Χαλδ.) ἀνασδελῶνω Πελοπν. (Κορινθ. Μάν. Τρίκκ.) ἀναδελῶνω Εὐβ. (Κύμ.) ἀνασκιλῶνου βόρ. ἰδιώμ. ἀνασλ' ῶνον Θεσσ. (Ζαγορ.) ἀνεσκελῶνω Νάξ. ('Απύρανθ.) ἀνισκιλῶνου Ἰμβρ. ἀνασιζεύχου Τσακων. ἄνασκελῶν-νω Σύμ.

Τὸ μεσν. ἀνασκελῶνω.

1) Ρίπτω, βάλλω τινὰ ὑπτιον σύνηθ. καὶ Πόντ. (Κερασ. Κοτύωρ. Τραπ. Χαλδ.): *Τοῦ ἄωσα μὰ σπρωξὰ καὶ τὸν ἀνασκελῶσα σύνηθ. Τὴν ἀνασκελῶνον (ἐπὶ γυναικὸς ὑπόπτου ἠθικῆς) Εὐβ. (Στρόπον.) Τὸν ἀνασκελῶσα τὸ λύκο χάμου Μαζαίικ. Ἀνασκέλουσ' τὸν πρόβατον γὰ νὰ τοῦ κουρέψ' Αἰτωλ. Ἀνασκελῶθη κάτ' ἀπὸ τὴν ἐλαϊὰ Μάν. Ἐμεινε ἀνασκελωμένος εἰς τὸ κρεβάτι μὲ τὰ μάτια ὀρθάνοιχτα καὶ ἀκίνητα* ΑΚαρκαβίτσ. Ἀρχαιολόγ. 123. || Αἰνιγμ.

Ἀνασκελῶνται ἡ Φατμὰ καὶ κάθετ' ὁ Μεμέτης

(ὁ τρίπους τῆς πυρᾶς καὶ ὁ λέβης. Τὸ Φατμὰ καὶ Μεμέτης κύρια ὄν. Τουρκ.) Χηλ. Συνών. ἀνασκελίάζω 1, ἀνασκελίζω (I) 1. Καὶ ἀμτβ. πίπτω ὑπτιος Εὐβ. (Κύμ.) Σύμ.: Αἰνιγμ.

Ἀναδελῶνται ὁ μαλλιάρος, καθίζει ὁ μαυρογένειος

(ἡ πυροστιά καὶ ἡ χύτρα) Κύμ. Ἡ σημ. καὶ μεσν. Πβ. Μαχαιρ. 1,600 (ἐκδ. R Dawkins) «ἀπ-πήδησεν καὶ ἀνασκελῶσεν καὶ ἀγκάλιζεν τὰς ρίζας τῶν δένδρων». Συνών. ἀνακολῶνομαι (ἰδ. ἀνακολῶνω Α 4 β), ἀνασκελαρίζω, ἀνασκελίζω (I). 2) Ἀναστρέφω, ἀντιστρέφω, ἐπὶ πραγμάτων Ἡπ. Πελοπν. (Λεντεκ.) Πόντ. (Κερασ.) Στερελλ. (Αἰτωλ.): *Ἀνασκελῶσι τοὺς πιάττους γὰ νὰ βάλ' φαεὶ μέσα Αἰτωλ. Μὴν ἀνισκιλῶν' οὐλα τ' ἄγγειά Ἡπ. Βάρισα μὲ τοὺς τοικούρ' κὶ τοὺν ἀνασκελῶσα τοῦ δέντρον Αἰτωλ. Ἀνασκιλῶν' κὶ τοὺς τσ' κάλ' αὐτόθ. Ἡβρ' ἀνασκιλουμένου τοῦ τραπέζ' αὐτόθ. Ἀνασκιλουμέν' ἢ σ' διρουσιὰ δὲν εἶναι καλὸ (πρόληψις) αὐτόθ. Συνών. ἀνακατωγυρίζω, ἀνακολῶνω Α 3, ἀνακουκουλλιάζω, ἀνακουκουλλῶνω, ἀναποδογυρίζω 1. 3) Ἐξογκῶνομαι, κυρτοῦμαι πρὸς τὰ ἔμπρὸς, ἐπὶ ἀνθρώπου ἢ τοίχου ἐτοιμορρόπου Νάξ. ('Απύρανθ.) Συνών. ἀνασκελίζω (I) 2.*

ἀνασκελωτός ἐπίθ. Λεξ. Δημητρ. ἀναδκελωτός Πόντ. (Κερασ. Σάντ.)

Ἐκ τοῦ ρ. ἀνασκελῶνω.

1) Ὁ ἐπὶ τὴν ράχιν κείμενος, ὑπτιος ἔνθ' ἄν.: *Κοιμᾶται ἀναδκελωτός Κερασ. Συνών. ἀνασκελᾶτος. 2) Ἀντεστραμμένος, ἀνεστραμμένος* Λεξ. Δημητρ.: *Ἀνασκελωτὴ καρέκλα. Ἀνασκελωτὸ τραπέζι. Συνών. ἀνάδιπλος 1, ἀνάποδος Α 1, ἀνάστροφος.*

ἀνασκεπάζω Ζάκ. Κρήτ. Χίος — Λεξ. Κομ. ἀνεσκεπάζω Α.Κρήτ.

Τὸ μεσν. ἀνασκεπάζω.

Ἀνασύρω τὸ σκέπασμα, ἀποκαλύπτω: Ἄσμ.

Ἐσυρε κὶ ἀνασκεπάσε τοῦ μνημονεῖοῦ τὴν πλάκα Χίος

Βρίσκει σεδόνια ὁλόχρυσά, στρώματα βελουδένια κὶ ἀνεσκεπάζει τὰ χρυσᾶ, δαίνει εἰς τὰ βελουδένια

Κρήτ. Ἡ σημ. καὶ παρὰ Σαχλίκ. Γραφαὶ καὶ ἀφηγήσεις στ. 298 (ἐκδ. Wagner σ. 88) «κὶ ὅταν τὸν φέρουσιν νὰ φά' τὸ γιόμα καὶ τὸ δεῖπνον, ἀνασκεπάζει καὶ θωρεῖ, στοχάζεται τὴν βρῶσιν». Συνών. ξεσκεπάζω.

